

Hồi Thứ Bảy Mười Bảy

CỐT NHỤC TRÙNG PHÙNG

Đinh Hạo trầm tư giây lát nói:

– Đệ rất mong được biết giữa phu nhân và Hắc Nho có mối liên hệ như thế nào?

Cổ Thu Linh mỉm cười nói:

– Đinh đệ, xin lượng thứ tử tử không thể nói ra điều này được, phu nhân nghiêm cấm không được tiết lộ vậy.

Đinh Hạo không biết làm sao hơn nói:

- Nói thế tử tử xem như tiểu đệ không hỏi vậy.
- Đệ không buồn tử tử chứ?
- Nói thế đệ đâu phải đưa trẻ lên ba lại buồn tử tử làm gì.
- Thôi chúng ta đi vậy, có người đến kìa.

Hai người thi triển thân pháp chạy dọc theo đại lộ, phía trước dẫn Đại Hồng sơn nằm án ngữ, hai người quẹo qua hướng tây chạy ra Tương Dương.

Trời tối hai người đi vào một thị trấn, cách Tương Dương độ khoảng vài chục dặm đường.

- Tử tử chúng ta hãy nghỉ điểm chứ?
- Được chúng ta hãy tìm gì ăn đã, tử tử đói bụng rồi.
- Tiểu đệ cung vậy.
- Chẳng phải đệ đã học biết Dị Hình thuật sao?
- Thế nào?
- Tốt nhất hãy cải biến hình dạng thì tiện chút, tránh được sự theo dõi phiền phức của địch vậy.

Đinh Hạo gật đầu nói:

- Tuyệt thật để tử tử cung cải biến vậy.

Dứt lời từ trong túi áo lấy ra chút bột phấn thoa đều vào mặt, tức thì từ một cô gái xinh đẹp như hoa biến thành một phu nhân trung niên có gương mặt hốc hác, y đắc ý cười ha hả nói:

- Thế thì hai chúng ta đi chung với nhau thật tương xứng.

Dứt lời y cởi ra áo choàng bên ngoài cuộn tròn cầm nơi tay.

Hai chữ tương xứng làm cho Đinh Hạo phải rùng mình gượng cười nói:

– Quả thật tương xứng!

Hai người vào trấn bước vô một tửu điểm gần ngã tư đường, tiểu nhị vội vàng chạy tới nghênh đón thực khách, hai người chọn chiếc bàn vắng ở một góc ngồi xuống, gọi vài món canh thịt và một bình rượu chậm rãi ăn uống.

Cổ Thu Linh có vẻ đói thật, đôi đũa hoạt động không dừng, chỉ trong chốc lát cảm thấy no đủ, bèn gượng cười nói:

– Đinh đệ tưởng ăn uống khó xem chẳng?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

– Đệ cũng như tỷ tỷ thôi, đói run cả hai chân.

– A! Đệ có nhờ vả người nào tìm kiếm Cửu Diệp linh chi không?

Đinh Hạo vỗ trên bàn một cái nói:

– Đáng giận thật! Đệ có gặp Thọ Dao Phong lão ca ca lại quên mất không nhớ đề cập đến việc này với lão, không sao trên đường xuống phía nam chúng ta vẫn còn cơ hội gặp mặt nữa.

Cổ Thu Linh buồn bã nói:

– Sự việc của nghĩa mẫu khiến tỷ tỷ ăn ngủ khó yên.

Đinh Hạo nghe nói đầu óc hấn lại hiện ra phu nhân tóc bạc có gương mặt giống y hệt mẹ mình tại Uy linh cung, hấn bèn trầm giọng nói:

– Tỷ tỷ, đệ phải tìm cho bằng được Cửu diệp linh chi mới thôi!

Hai người đang nói chuyện, bỗng thấy tiểu nhị hấp tấp bước tới trước bàn đặt một mảnh giấy lên bàn nói:

– Khách quan! Có người gửi thư này cho người!

Dứt lời tiểu nhị xoay người bỏ đi.

Đinh Hạo động lòng vội vàng lật trang giấy ra, chỉ thấy trên mảnh giấy viết bốn chữ: “Tốc đến trấn nam”, phía dưới có vẽ hình một bầu rượu. Thoạt nhìn ký hiệu biết ngay do Thọ Dao Phong lão ca ca truyền đến.

Cổ Thu Linh kinh ngạc nói:

– Việc gì thế?

– Tỷ tỷ cứ xem!

Nói xong đưa mảnh giấy sang.

Cổ Thu Linh nhìn sơ qua nói:

– Ai thế?

– Đó là Thọ Dao Phong người bạn thâm giao của đệ.

Hắc ngòi bật dậy nói:

– Lão ca ca gọi ắt phải có chuyện, tiểu đệ lập tức đến gặp người, tở tở ngòi đây chờ một chút.

Cổ Thu Linh hình như chẳng mấy vui nói:

– Đệ quay trở lại chứ?

– Đương nhiên. Nhưng nếu sau nửa tiếng đồng hồ chưa thấy tiểu đệ về, tở tở cứ tìm phòng nghỉ trước, đệ sẽ quay lai tìm sau.

– Được! Đệ cứ đi!

Đinh Hạo ra khỏi tửu điểm, chạy về hướng trấn Nam, nhưng chẳng thấy bóng lão ca ca đâu cả, đành cứ chạy thẳng tới, chạy khoảng ba dặm đường hơn thì đến vùng sơn cước.

– Tiểu huynh đệ sang đây!

Đúng là tiếng nói của lão ca ca phát ra từ bìa rừng, Đinh Hạo tinh thần phấn chấn liền lượn mình vào trong rừng, chỉ thấy lão ca ca đang đứng dựa lưng vào một gốc cây đại thọ, từ nơi xa xa hắc đã đánh hơi được mùi rượu, hắc vội tiến tới trước mặt lão hỏi:

– Lão ca ca có việc gì chẳng?

– Con bé đi chung với người là ai thế?

– Uy linh sứ giả Cổ Thu Linh!

– Ô y là Uy linh sứ giả sao?

– Đúng vậy.

– Nàng tử tế với người lắm nha!

– Lão ca ca lại nói đùa nữa!

– Trước giờ hoàng hôn, Bạch Nho đi vào Đại Hồng sơn!

– Bạch Nho!

Đinh Hạo thất thanh kêu lên, máu nóng toàn thân sôi sùng sục, cảnh tượng chết thảm của Kha Nhất Nghiêu hiện ra trước mắt ngay.

Thọ Dao Phong trầm giọng nói:

– Hắc đến đây ắt phải có mục đích! Chỉ một mình hắc chẳng?

– Ta chỉ phát hiện một mình hắc, ngoài ra có đồng bọn cùng đi hay không thì không biết được!

– Tiểu đệ phải phục thù cho Kha lão ca.

– Đúng như thế!

– Hắc vào núi bằng cách nào?

– Từ đây đi về hướng đông độ khoảng năm dặm đường có ngõ vào núi.

– Đi ngay bây giờ nha!

Một già một trẻ phi thân theo đường vào núi chạy tới, chỉ trong chốc lát chạy đến một sơn khẩu có cây lá xanh rậm, Thọ Dao Phong dừng lại nói:

– Chính là lối vào này!

Đinh Hạo giải Dị hình thuật hồi phục lại bản lai diện mục nói:

– Tiểu đệ đã biến hình đổi dạng sao lão ca ca lại nhận diện được đệ?

– Hí hí ta thoáng nhìn qua biết ngay, người chỉ cải biến màu da mà thôi, người cùng con bé ấy vào trấn, khéo thay ta cũng vào đến, thấy hai người dị dung bước vào tửu điểm, ta bèn viết vài chữ gửi đến.

– A! May thay.

– Quả thật may, nếu không gặp người lão ca ca ta thì chẳng có khả năng đối phó với Bạch Nho, chỉ trợn mắt đứng nhìn thôi.

Đinh Hạo thính tai vội vẫy tay ra dấu, xuống giọng nói:

– Có người đến nha, chúng ta hãy tạm lánh mặt xem ai đã đến đây?

Hai người song song ẩn mình phía sau tảng núi đá, cung chỉ trong nháy mắt, một bóng người lướt tới, cặp mắt Đinh Hạo bén nhạy vô cùng, thoáng nhìn qua trông thấy ngay kẻ đến, bất giác kích động cất tiếng hô lớn:

– Đứng lại!

Bóng người dừng lại, thấy một văn sĩ trung niên áo xanh tay cầm cán kiếm, cặp mắt sáng quắc quét chung quanh một vòng nhanh như cắt, trầm giọng hét lớn hỏi:

– Bằng hữu nào thế?

Đinh Hạo lượn thân nhảy tới nói:

– Có nhận ra ta chăng?

– A! Tiểu thúc thúc!

– Nhược Ngu, người sang đây!

Văn sĩ trung niên áo xanh này chính là Phỉ Nhược Ngu con trai của Thọ Dao Phong đã bỏ nhà đi cách đây hai mươi năm trời, thân phận hiện giờ của hắn chính là Phó tổng giám của Vọng Nguyệt Bảo và cũng là phó tọa của Bạch Nho.

Phỉ Nhược Ngu bước tới gần Đinh Hạo chấp tay hành lễ nói:

– Sao tiểu thúc thúc lại ở đây?

Ngay lúc này Thọ Dao Phong từ phía sau tảng đá núi nhảy vọt ra gầm hét nói:

– Nghịch tử mày gan thật, mày tôn quý lắm sao, lão ăn trộm ta làm nhục mày

sao?

Phỉ Nhược Ngu run bắn người lên, hai chân quỳ xuống giọng điệu bi thương nói:

– Cha, đưa con bất hiếu xin lạy cha!

– Lão tử đập chết mày mới được!

Bịch! một tiếng thân người Phỉ Nhược Ngu lăn lộn ra xa một trượng, Đinh Hạo giật mình hấn không ngờ lão ca ca lại thành linh ra tay đánh đứa con hai mươi năm xa cách thế này, hấn liền nhảy vọt tới nói:

– Lão ca ca không thể làm thế!

Thọ Dao Phong nộ hỏa xung thiên nói:

– Thằng nghịch tử này hại ta và lão tẩu tẩu của người đến nỗi trở mặt thành thù địch.

Phỉ Nhược Ngu lom côm ngồi dậy lết tới bằng hai đầu gối giọng điệu hốt hải nói:

– Cha, con đã biết lỗi lầm, cha hãy dùng gia pháp xử lý con vậy!

Hai bên khước mắt của Thọ Dao Phong nhỏ xuống hai hàng lệ già, hất tay nói:

– Ta nể mặt thúc thúc người mà tha cho người vậy, đứng dậy thôi.

– Cảm ơn cha nhiều lắm!

Phỉ Nhược Ngu vừa nói vừa đứng lên, nước mắt nhỏ ròng ròng nói:

– Mẹ con mạnh chứ?

Thọ Dao Phong vẫn chưa hết giận nói:

– Mạnh ư? Không bị mày chọc giận đến chết mất là may lắm rồi!

– Ấy là tội bất hiếu của con.

– Hứ!

Sau tiếng hứ đôi dòng lệ lại chảy xuống, điều này đã biểu lộ tình thương thiên tánh của cha con.

Phỉ Nhược Ngu tiến gần hai bước nữa, nhìn Thọ Dao Phong một cách lưu luyến như trẻ nhỏ không bằng rồi bị ai nói:

– Cha, con đã hoàn toàn biết sai lầm, sự vô tri trước kia làm cho cha mẹ đau thương, con thật là đáng chết trăm lần chưa chuộc tội được! Thọ Dao Phong bước tới xoa hai vai của y, cười xúc động nói:

– Ngu nhi, con đã lớn khôn rồi!

Phỉ Nhược Ngu gục đầu xuống uất nghẹn mà nói:

– Cha! Hà nhi tạm thời chưa thể hầu hạ người sớm tối được!

– Ta đã hiểu rõ rồi, tiểu thúc thúc người có nói lại mọi việc cho cha biết cả!

Đinh Hạo trông thấy không khí đã dịu hòa, bèn cất tiếng nói:

– Nhược Ngu, tại đây chẳng tiện nói chuyện, như người chưa thể làm bại lộ thân phận được, chúng ta hãy vào sâu trong rừng đã.

Thọ Dao Phong nói:

– Hừ! Chúng ta phải đề phòng vậy!

Dứt lời lão phi thân chạy vào rừng xanh.

Đinh Hạo và Phỉ Nhược Ngu lượn mình theo sau chạy sâu vào rừng khoảng nửa dặm, họ mới dừng lại Đinh Hạo hấp tấp hỏi ngay:

– Nhược Ngu, người đi chung với Bạch Nho ư?

Phỉ Nhược Ngu trầm giọng nói:

– Không những chỉ có cháu và Bạch Nho mà trước sau vào núi có cả chục người hơn.

– Gồm có những người nào vậy?

– Độc tâm phật, Phong Lưu tôn giả Thượng Quan Đỉnh và sư phụ cháu là Ngũ Phương Thần Đông Phương Khải Minh.

Đinh Hạo cả kinh nói:

– Phong Lưu tôn giả Thượng Quan Đỉnh cũng đã đầu nhập Vọng Nguyệt Bảo sao?

– Vâng!

– Hèn gì Vương Tử Kỳ có Thực Nhục Khô Lâu.

– Tiểu thúc thúc đã giết chết Vương Tử Kỳ chẳng?

– Phải nói là gây ông đập lưng ông, hắn đã bị Thực Nhục Khô Lâu ăn sống vậy, người có biết lai lịch của Vương Tử Kỳ không?

– Hắn là truyền nhân của Phong Lưu tôn giả Thượng Quan Đỉnh!

– Thế thì đúng rồi, phen này tập trung cao thủ trong bảo tại Đại Hồng sơn có mục đích gì chẳng?

– Nghe nói sào huyệt của Kim Long bang ở trong núi này.

Đinh Hạo cả kinh nói:

– Có thật như vậy chẳng?

– Vẫn chưa xác định được đó là căn cứ vào tin tức của mật thám trong bảo đưa về, nói rằng phát hiện trong núi này thường có Kim Long sứ giả xuất hiện.

– A! Nói như thế Kim Long bang và Vọng Nguyệt Bảo đã trở thành thù địch đối lập chẳng?

– Vâng!

– Có biết họ kết mối ân oán gì không?

– Phần biết được đó là bí đà bị phá hủy, và đệ tử trong bảo liên tục bị sát hại còn nội tình thì chỉ e mỗi mình Trịnh Tam Giang biết được thôi. Vì Kim Long bang mới xuất hiện ở chốn giang hồ thôi, Vọng Nguyệt Bảo thì lừng lẫy Bắc phương vô lâm, thế mạnh chúng đông nếu chẳng vì nguyên nhân đặc biệt chắc chẳng đến nỗi dồn toàn lực tương đấu đâu.

– Hừ! Người phân tích rất có lý, còn tình hình vọng nguyệt bảo tập trung các chưởng môn nhân chín phái và cao thủ các phái thì thế nào?

– Đó là để đối phó với Hắc Nho!

– Bản ý của Trình Tam Giang là thế này sao?

– Các chưởng môn nhân các phái tị nạn ở trong bảo vì sợ Hắc Nho tìm tới phục thù, chưởng môn nhân mà không có mặt tại môn phái, thì Hắc Nho sẽ không đến đối phó với đệ tử các phái.

– Ý họ muốn chờ đợi Hắc Nho đến Bắc bảo thăm viếng chăng?

– Kế hoạch chính là như thế!

– Theo người thì Hắc Nho sẽ tìm đến Bắc bảo độc chiến quần hùng chăng?

– Sớm muộn phải thế thôi!

– Trình Tam Giang chuẩn bị dùng toàn lực phân thắng bại với Hắc Nho ư?

– Chẳng phải dựa vào võ công thôi đâu, hẳn còn có sự sắp xếp khác nữa.

– Sắp xếp thế nào?

Phỉ Nhược Ngu kinh ngạc nhìn Đinh Hạo nói:

– Tiểu thúc thúc rất quan tâm việc này?

– Đương nhiên Trình Tam Giang còn thiếu món nợ máu ta chưa trả.

– Sắp xếp thế nào thì chỉ có hai ba tên tâm phúc của y mới biết được thôi.

– Gồm có ai?

– Bạch Nho là một, vì họ có tình nghĩa tế với nhau.

Ngay lúc này một tiếng sáo sang sang từ xa xa vọng tới, Phỉ Nhược Ngu thoáng cau mày nói:

– Cha, tiểu thúc thúc con phải đi ngay!

Thọ Dao Phong không dấu dặt mối tình phụ tử, xúc động mãnh liệt nói:

– Hài nhi con đi sao?

Phỉ Nhược Ngu lưu luyến nói:

– Cha, con không thể chẳng đi, họ đã truyền ra ám hiệu.

Thọ Dao Phong thở mạnh một cái, chẳng làm gì hơn nói:

– Thôi con đi đi!

Phỉ Nhược Ngu ngớ ngẩn chăm chú nhìn Thọ Dao Phong hồi lâu liền quỳ xuống nói:

– Cha, đưa con bất hiếu này xin cáo biệt.

Hắn quỳ như thế cúi xuống lạy một lạy, sau đó đứng dậy quay sang hướng Đình Hạo xá dài nói:

– Tiểu thúc thúc cháu phải đi ngay, xin gặp lại trong núi.

Dứt lời phi thân chạy mất.

Thọ Dao Phong ngớ ngẩn đứng nhìn đứa con yêu quý dần dần biến mất, thật lâu lão chẳng nói được lời nào.

Dương nhiên Đình Hạo hiểu được tâm trạng lúc bấy giờ của lão ca ca, đứa con cưng yêu cách biệt hai mươi mùa đông thoáng gặp lại rồi chia tay, bất cứ một ai cũng cảm thấy buồn bã cả, Đình Hạo càng áy náy nhiều hơn. Vì chính hắn đã chủ trương Phỉ Nhược Ngu ở lại trong bảo làm nội ứng, mục đích là thực hiện sự việc phục thù rửa hận, hắn nghĩ tới đây liền ngập ngừng nói:

– Lão ca ca, tiểu đệ rất hổ thẹn!

– Ý người nói sao?

– Báo hại phụ tử lão ca ca không thể đoàn tụ.

– Đúng như ta đã coi như mất đứa con này, may nhờ tiểu huynh đệ phát hiện và khuyên hắn hồi đầu, nếu chẳng thế không biết bây giờ hắn phải ra thế nào nữa, chẳng lẽ ta đem nó về làm của quý chẳng, đây là bổn phận nó phải làm như thế, thôi chớ nhắc làm gì nữa, chúng ta đi thôi.

Hai người phi thân ra khỏi rừng, chạy vào trong núi.

Hai người vượt qua vài ngọn núi, chạy đến một vùng sơn cốc, bỗng thấy một bóng người thấp thoáng chạy ngang, quẹo sang một cái hố núi rồi mất dạng, Thọ Dao Phong hạ giọng nói:

– Tiểu huynh đệ, đó là Ngu nhi!

Đình Hạo thả chậm bước nói:

– Ta đã trông thấy rồi!

– Chúng ta rượt theo?

– Lão ca ca cố gắng chớ lộ mặt là hay nhất!

– Chớ lo điều này, ta sẽ tùy cơ ứng biến.

Đình Hạo nhún mình nhanh nhẹn vòng sang ngọn núi tròn một cách nhanh tốc, trước mắt hiện ra một khoảng đất đá núi lởm chởm, cây cối xanh tươi, hai

bóng người một xanh một trắng đứng ngay tại đó, Đinh Hạo ẩn mình vào phía sau tảng đá to lớn.

– Tổng giám trên đường đi ta chẳng phát hiện gì cả.

– Bây giờ nói chuyện phát hiện địch vẫn còn hơi sớm, đối phương không bao giờ thiết lập cơ sở đã ở ngoài chân núi đâu!

– Bây giờ hành động thế nào đây?

– Người ra phía trước liên lạc, ta đoạn hậu cho!

– Tuân lệnh!

Phỉ Nhược Ngu lượn mình chạy mất, Đinh Hạo biết Phỉ Nhược Ngu cố ý hiện thân dẫn mình tìm đến Bạch Nho, hẳn đợi Phỉ Nhược Ngu khuất bóng bèn phát phơ hiện thân ra, bằng giọng điệu lạnh lùng nói:

– Bạch Nho! May được hội ngộ!

Bạch Nho xoay người sang một bên một cách nhanh tốc hoảng hốt kêu lên:

– Toan Tú Tài!

o O o